

Børne Blad

Nr. 35.

31te august 1901.

27de aarg.

Gurra for serien.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakke til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Benge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 30.

Rut.

Fortællingen om Rut er en familiehistorie fra dommerens tid. Af den kan vi lære, hvorledes Guds forsyn strækker ogsaa familien og dens enkelte lemmer efter sin vilje, at han lønner gudsfrøgt og lydighed ogsaa i det timelige, og lader alt, selv modgang og sorg, blive til glæde og velsignelse for dem, som elsker ham.

En hungerensnød i landet bragte Abimelek til med sin hustru Naomi og to sønner at forlade sit hjem i Betlehem og drage til Moabiternes land. Kort efter døde manden, og sønnerne giftede to moabitiske kvinder, Orpa og Rut. Om en tid døde ogsaa sønnerne, og nu stod de 3 kvinder igjen som enker. Dette kalder vi familieforger. Saadanne maa enhver familie være belavet paa, og en kristen familie vil bære dem med taalmodighed og sætte sin sag i Guds haand. Da vil Gud ogsaa altid vende det til det gode, som vi kan lære af vor fortælling.

Da Naomi havde boet i Moabiternes land i 10 aar, gjorde hun sig færdig til at drage tilbage til Israels land, og hendes to svigerbøstre fulgte hende. Men da de kom til grænsen af Rana'ans land, satte hun dem paa en haard prøve. Hun bad dem vende tilbage til sit eget folk. Høst hende, sagde hun, vilde de kun finde fattigdom og nød. Den ene, nemlig Orpa, lod sig bevæge hertil. Men Rut havde af Naomi lært at kjende den sande Gud og lært at dyrke ham i lighed med hans sande børn i Rana'ans land. Derfor vilde hun paa ingen maade vende tilbage til sit eget folk, som var hedninger, men sagde til Naomi: "Din Gud er min Gud, og dit folk er mit folk."

Hun var en standhaftig kvinde. Hun vilde heller lide ondt med Guds folk, om saa var Guds vilje, end hun vilde leve som en hedning,

selv om hun i det timelige kunde faa det aldrig saa godt.

I det følgende hører vi, hvorledes Gud lønede hendes gudsfrøgt. Om høsten kom de tilbage til Betlehem, og hos den rige Boas, som var en flegning af Abimelek, fik de rigeligt ophold. Men ikke bare det. Senere egtede Boas Rut. De fik en søn, som blev kaldt Obed. Obed blev bedstefader til David. Af Davids flegt blev Kristus født. Rut blev saaledes stammoder til vor herre Jesus. Saa lærer vi heraf, at gudsfrøgt er nyttig til alle ting og har forjættelse baade for dette og det tilkommende liv.

En religionslærer i vort samfund skriver:

"Kjære Pastor!

For at opvække lysten til skolegangen hos mine børn udlovede jeg 3 præmier til dem, som skrev den bedste norste stil over temaet: 'Hvad nytte har jeg af at gaa paa religionsskolen?' Der indkom uventede gode stykker, og jeg har ved samraad med Pastor N. N. besluttet at sende nogle af dem til Dem, om de kan bruge disse smaa stykker i "Børnebladet". Første præmie tilfaldt Andreas Nerviig, anden præmie tilfaldt Ida Halvorsen, og tredje præmie tilfaldt Lovise Bergersen, hvis besvarelser jeg da sender, tilligemed et af Astrid Hansen. Vær saa snild at se paa dem."

Det er os en fornøjelse at optage disse besvarelser. Vi skal med tak modtage flere lignende.

Vi begynder med Louise Bergersens. Hun er blot 9 aar gammel og fortjener at komme først til orde.—R e d.

Hvad nytte har jeg af at gaa paa religionsskolen?

Min nytte af at gaa paa religionsskole er at lære Guds ord. Vi begynder med at stave, skrive, læse og regne. Saa lærer vi at synge sange om Jesus. Og hvis vi lever efter hvad Guds ord lærer os, bliver vi Guds børn. Guds børn er alle de, som tror og lærer Guds ord og lever efter det. Og Guds børn, naar de dør, faar komme til Gud og blive salige; men de, som ikke tror Guds ord og lever efter det, kan ikke blive salige; thi Gud siger det selv i sit ord, som han har givet os. Jeg er glad,

at jeg kan gaa til religionsstole, saa jeg kan lære om Gud og lære, hvad han vil at jeg skal gjøre, saa at jeg kan blive salig, naar jeg dør. Og naar vi gaar til religionsstole, lærer vi at læse, saa at vi kan læse godt, naar vi skal gaa til konfirmation. Der er meget godt at lære paa denne stole.

Lovise Bergerson.
9 aar.

I skoven.

Oversat fra engelsk.

(Forkættelse.)

Ronrad var dog ikke lykkelig. Ingen brød sig om ham her; han havde været meget mere afgjort hjemme, hvor i det mindste Ermine og Rora syntes, at der var ingen, som kunde sammenlignes med ham.

Roy og de andre nybyggere var saa indbildske, og sandt at sige havde Ronrad ikke nok at spise. Han havde altfor tidlig reist hjemmefra; han burde have ventet til foraaet, som hans far havde sagt, og dette var Ronrad nu nødt til at tilstaa.

Det gik ikke an at give efter for de første gjenvordigheder, dertil var han altfor stolt. Han vilde stride saa godt som han kunde. Dag efter dag grov han stittig i den sandede jordbund for at lede efter nødder, som et eller andet ekorn kunde have gravet ned og glemt. Dag efter dag vandrede han omkring paa høden og saarede sine poter paa tjørnebusken, og forsøgte at gnave kjerne af de visne furutongler, som saa under træerne.

Han forsøgte at gjøre alt, hvad han kunde, men hunger og hjemme er slemme tugtemestre, og saa gav han sig tilsidst over. Det var altfor ensomt paa dette øde sted, hvor vinden hylede nat og dag, og de mørke furutrær saa neppe livligere ud, end de sortbrune bregner og lynget paa høden.

Han vilde gaa hjem, — hjem til det bukkede krat og de mosbegroede træer i skoven, hjem til de styggefulde aftrøge, hvor snekløtterne nu sikkert tittede frem, hvor løvtræerne vist nu allerede stod i knop, og lys og stygge skiftede i vinter-solfinnet.

Han vilde blive her en dag endnu, men det blev en dag for meget.

Rige siden morgenen havde der været en usebvanlig støi overalt, og Ronrad bemærkede

en eller to fasaner, som pludselig for op og flaksede med vingerne. Og saa en kanin, som spiste sin frokost i nærheden, saa op i det samme og syntes at lytte opmærksomt, men trak sig derpaa hurtig tilbage til sin bolig. Ronrad spurgte Roy, hvad der var paafærde.

"Kan du ikke høre det?" sagde Roy. Ronrad lyttede.

Pop — pop, pop — pop — pop, hørte han i det fjerne. Saa blev det stille, og saa kom den forunderlige lyd to eller tre gange igjen.

"O!" sukke en trikelig liden fasan, "o, jeg troede virkelig, det var forbi nu."

"Nei, det var ikke saa vel", sagde Roy, som ligegyldigt grov op en hønne.

"Tror du, de vil komme herhen?" spurgte fasanen.

"Ja, det vil de sikkert", svarede Roy.

"Men saa fortæl mig, hvad dette er", afbrød Ronrad dem.

"Du vil vel ikke indbilde mig, at du er saadan en grønstolling, at du ikke ved, hvad dette er?"

"Nei virkelig om jeg ved; du faar fortælle mig det."

"Det er jægere", sagde Roy.

Pop — pop, pop, løb det igjen langt borte. Ronrad havde lært saa meget af stikkene her, at han nok forstod, hvad det vilde sige.

"Stal vi alle stybes?" spurgte han frugt-somt.

"Nimeligvis", svarede Roy koldblodigt.

Ronrads hale sættedes uvilkaarligt; han tænkte paa sin mor og Ermine hjemme; der falbt det ingen ind at stybe ind imellem deres skjulesteder.

"Var det ikke bedre, at vi løb væk?" spurgte han.

Hvor skulde vi springe hen? Og uden at vente paa svar sprang Roy rolig op i et lerketræ og forsvandt.

Forladt af sin ven forsøgte Ronrad rolig at overbeie sin stilling. Det var til ingen nytte at ønske sig hjem igjen; thi det var nu kommet saavidt, at det vilde være bedre for ham at faa et godt raad end at spille tiden med at beklage sig over, at han før letfindig havde bortkastet alle gode raad.

Der var to kaniner, som saa meget ængstelige ud, og som pienshellig sad og underhandlede om et middel til frelse. Det var en trøst i det mindste at finde nogle, som saa tingen i dens sande lys.

En kunstnerfamilie.

„Det er et menneske!“

"Ser I nogen ubdei her?" spurgte han og nærmede sig dem. "Er der noget, vi kan gjøre?"

"Ah!" sagde den ene af kaninerne og vendte sig om. "Hvem er du, og hvad vil du hos os?"

"Jeg vilde kun spørge om, hvad I synes vi bør gjøre", sagde Konrad forknytt.

"Hvad kommer det dig ved?" sagde kaninen. "Hvem tror du vel bryder sig om at skyde et ekorn?"

Konrad blev ilde tilmode ved dette svar, og blev rent mobiløs ved tanken om, ikke engang at anses værdig til at skydes ihjel.

"Ekorn er kun utøi", sagde den anden kanin. "Du indbilder dig vel ikke, at du er ligesaa god som det vilbt, der leber nebe paa jorden?"

"Eller som vi fugle", sagde en fasanunge, idet den for op. "Det er os fasaner, det gjælder, ser du!"

"Og os harer", tilføiede en hare, som sprang op fra græsset tæt ved.

Den første kanin blev aldeles maalløs af brede, og den anden fortalte, at dens onkel var bleven skudt netop paa dette sted, længe før der var tale om fasaner her paa heben.

"Det er vel ikke muligt", faldt haren ind. "Jeg har bestandig hørt, at den blev fanget i en done."

"Jeg gab vide, hvem der blev jaget af harehundene, jeg", iftemmede begge kaniner paa en gang.

Konrad gik sin vei og overlod til dem at afgjøre, hvem der havde den første ret til at skydes. Han syntes ikke, det var et passende sted for saadanne disputer.

Skjønt i høieste grad ydmyget og nedslaaet, var han dog bleven en smule trøstet. Kaninerne maatte sikkerlig tage feil. Utøi! Et dyr med en hale som hans, der beskyttede ham mod solen om dagen og mod kulden om natten, mens kaninerne slet ingen hale havde at tale om. Skulde nogen virkelig foretrække at skyde dem?

Naturligvis vilde Konrad helst slippe for at blive skudt, men han kunde dog ikke lade være at ønske, at ekorn skulde anses for stikkelig vilbt.

Det var en meget sørgelig dag. Skuddene ophørte vel for en stund, men begyndte saa igjen meget nærmere og meget libligere end før.

Konrad sad i et furutræ og overtænkte sin stilling. Han undrede sig over, at han nogenfinde kunde have lyst til at forlade hjemmet. Dette kunde han ikke forstaa; thi han var bleven meget stuppet ved at komme ud i verden, og hvis dette var et eventyr, saa brød han sig ikke mere

om den slags. Ingen havde nogenfinde i den gamle skov kaldt hans familie for utøi. Maasse vilde han blive skudt idag tiltrods for det, at han ikke var fuglevilbt, og Ermine og Rora vilde aldrig høre mere om ham; de vilde tro, at han havde glemt dem, og ingen vilde faa vide, hvor meget han havde udstaaet.

Smidlertid blev det aften, og mørket faldt paa. Konrad sad og tænkte paa, hvor længe det varede, inden skydningen begyndte, hvis den i det hele taget vilde begynde.

Derpaa kom den ene fasan efter den anden til den lille skov for at finde ly; nogle kom springende, andre skyvende, men alle var de forstrakte. Harerne og kaninerne kom ogsaa, og de skyndte sig alt hvad de kunde. Der var bleven skudt i den nærliggende lille skov.

Konrads hjerte begyndte at banke sterkere; om nogle faa øeblikke vilde jægerne være her.

Det var en mørk vintereftermiddag, stille, men meget kolbt. Konrad saa jægerne indtage sin plads udenom krattet, og for en stund hørte han intet uden deres sfrig og raab.

Saa fløi en fasan op tæt ved Konrad; det var den samme smukke unge fugl, som nylig havde været saa stolt.

Konrad saa et glimt, hørte en hvislende lyd, som gjenlød imellem træerne, og troede nu at være truffen. Men det var han ikke; det var den unge fasan, som, idet den flaksede med vingerne, falbt til jorden.

Dette var det første skud; andre fulgte hurtigt efter. Fasanerne fløi strigende op i luften og falbt derpaa tungt ned. Nu og da hørte man et skjærende sfrig af en saaret hare. Ildglimt flammede rundt om, og røgstyr for ud af geværerne og hvirvlede bort i taagen.

Konrad behøvede ikke at være bange; thi han var jo ikke værd et skud, — men stakkars Konrad! Hans lille hjerte bankede høiere end strigene og skuddene. Naar skulde denne frygtelige larm faa ende?

Endelig sagtnede ilden; kun en forvildet fugl saaes her og der. Jægerne kom frem paa den anden side, det værste var sikkert over.

"Er de borte?" hviskede Roh, som tiltrods for sin paatagne ligegyldighed sad skjælvende paa en laveré gren i det samme træ som Konrad. "Spring op paa en høiere gren og lig ud."

Konrad gjorde dette. Grenene bevægedes sagte, da han sprang opover, saa at hans lille røde hoved og tippen af hans bukkede hale tydeligt kunde sees nedensfra. Den nærmeste jæger saa op i træet og tog sigte paa ham.

"Na, det er bare et ekorn", sagde en mand i nærheden, "men de gjør ubodelig skade paa vore unge naaletrær. Du kan ligesaa godt give det dit sidste stud."

Run et ekorn! Det har dog et bankende hjerte og vil gjerne nyde sit korte liv.

Ronrad faa sig forfigtig ned, men hørte ikke ordene. Det græsfelige stud glimtede i hans øine, og han følte et smerteligt ryt i skulderen. Han udstødte et skrig — for et øjeblik viste sig for hans blik sommerredet, som blev ødelagt for maaneder siden — og saa faldt han ned fra furutræet.

(Forts.)

Barnesang.

O Jesus Krist, vi takker dig,
at du os blev paa jorden lig.
Det var din store kjærlighed,
som gjorde, at du kom her ned.

Det os saa stor en glæde er,
at du har havt de smaa saa kjær.
Du elsker ogsaa smaa endnu,
og ingen elsker sliq som du.

Du hjemme hos Gud Fader er.
O gid vi snart var hos dig der!
Men vi vil ha' dig til vor ven,
og vi vil komme til dig hen.

En løve i stuedøren.

Ved Rikhriversport i Svhafrika, fortæller den reisende Dichtenstein, kom vi en dag til en gaard, som tilhørte en mand ved navn Van Wyt. Mens vi hvilede vore trætte okser og glædede os ved den kjølige sthgge i svalgangen, fortalte Van Wyt os følgende:

"Det kan vel være omtrent et par aar siden, at jeg skjød et stud, som var afgjørende for mig og mine skjæbne. Min kone sad inde i huset i nærheden af døren, hørnene legede omkring hende, og jeg holdt paa med noget arbejde paa den anden side af huset, da pludselig min kone faar se i husdøren en svær fuldboksen løve, der med sit store legeme mørknede døraabningen.

Min kone, aldeles stiv af skræk, men paa samme tid vel vidende, at det farligste, man under disse omstændigheder kan gjøre, er at forsøge paa flugt, blev paa sin plads, mens børnene forstrækkede søgte tilflugt hos hende.

Deres skrig underrettebe mig om, at der maatte være noget paafærde, og man kan tænke sig min forbauselse, da jeg opdagede, hvilken ubuden gjest det var, som spærrede mig abgangen til mit hus. Endnu har løven ikke seet mig; men hvorledes skulde jeg vel, ubevæbnet som jeg var, kunne forsvare min familie? Jeg sneg mig da rundt om huset bort til et vindu, som stod aabent, og til al lykke stod der i en krog et ladt gevær saa nær ved vinduet, at jeg kunde naa det med haanden. Endnu lykkeligere traf det sig, at døren til det hberste værelse stod aaben, saa jeg kunde se hele den forfærdelige scene fra vinduet. Løven var kommen helt indenfor døren og saa med rovgjerrige blikke paa min hustru og hørnene. Den gjorde netop en bevægelse, som viste, at den var ifærd med at springe løs paa sit bytte. Da skjønte jeg, der ikke længere var tid til at betænke sig; jeg htrede et par opmuntrende ord til min kone og affhrede det afgjørende stud. Mit sigte havde, Gud være lobet, været nøstagtigt, Løven var truffen i hovedet og reiste sig ikke mere. Der er vel ikke ofte bleven opsendt en inderligere takkebøn til Gud end den gang fra mit hus."

Den samvittighedsfulde indianer.

En kristnet indianer had en dag sin nabo om lidt tobak. Denne greb i lommen og gav ham en haandfuld. Næste morgen kom indianeren igjen for at bringe ham en halv dollar tilbage, som havde været i tobakken. En vilde raade ham til at beholde pengene. Men han lagde haanden paa hjertet og sagde: "Her i mit hjerte har jeg et godt og et ondt menneske. Det gode sagde: Pengene tilhører ikke dig, giv dem tilbage til deres eiermand. Det onde menneske sagde til mig: Manden har givet dig dem, de tilhører dig. Derpaa sagde det gode menneske: Det er ikke sandt. Tobakken tilhører dig, men pengene ikke. Det onde menneske sagde da igjen: Vær ingen nar, men gaa og kjøb dig brændevin derfor. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde bestemme mig. Endelig lagde jeg mig i seng for at faa ro. Men det flette og det gode menneske vedblev at trættes hele natten; saa at jeg ingen ro havde; jeg maatte bringe pengene tilbage; men saa blev det godt."

Vær nitten haandværk, saa faar du det tyvende atpaa, og det heber: posen og staben.

Til billederne.

Hurra for ferien.

Hjem fra skolen sidste dag, — jo det er en lystig fart. Nu skal bøgerne paa hylben og ikke aabnes paa mangan dag. Nu skal skoven og engen med det nyflaaede hø og elven med sit sprettende liv og fjeldet med de store vidder faa besøg. Hvilken underlig, kilbrende glæde! Hvor er ikke al træthed og al søvnighed væk. Bunden har blæst det bort altsammen. Du kunde gjerne hoppe over det høieste gjerde, saa let er du paa benene. Og at hjertet hopper i rivet paa dig, det kan da ikke gjøre noget fra eller til. Hurra for ferien!

En kunstnerfamilie.

Staffels i alierer og staffels de to barna hans, som følger ham. De er paa vandring langt borte fra hjemmet. Nu er dagens arbejde endt, og instrumentet gjemt bag den sten, han sidder paa. Men dagens fortjeneste optager opmærksomheden. Det store spørgsmaal er, om det blir nok baade til aftensmaal og ordentligt nattelogi, eller om de maa nøie sig med en af delene.

De største bølger

har man iagttaget udenfor Kap Horn. De har været omtrent fjorten meter høie, og afstanden mellem den ene bølgekam og den anden blev beregnet til omtrent 233 meter.

Opløsning paa gaader i nr. 33.

Billedgaade:

Karen skal have geburtsdagsfest.

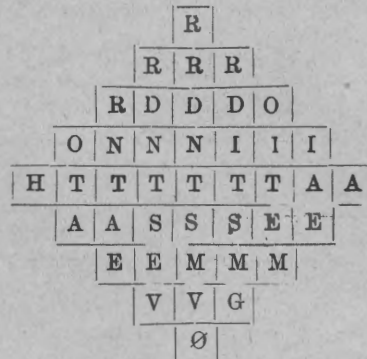
Geografisk gaade.

Naar de rette navne findes danner forbogstaverne navnet paa en by i Holland.

1. Et land i Europa.
2. En by i Rusland.
3. Et andet land i Europa.
4. En by i Italien.
5. En elv i Tyskland.
6. En by i Danmark.
7. En elv i Rusland.
8. En by i Norge.
9. En by i Spanien.

Sigurd Kaaren.

Diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at midtlinien lyder ens lodret og vandret. De vandrette linier betegner:

En medlyd, en elv i Rusland, en norst ø, en by i Tyskland, en by i Holland, et land i Europa, en by i Norge, en britisk ø, en medlyd.

Zvar Jvrtjen Korvik. 13 aar.

Billedgaade.

Henrik Nilfen.